EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 11.4.2019
COM(2019) 169 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET

Evaluering af Rådets henstilling om integration af langtidsledige på arbejdsmarkedet

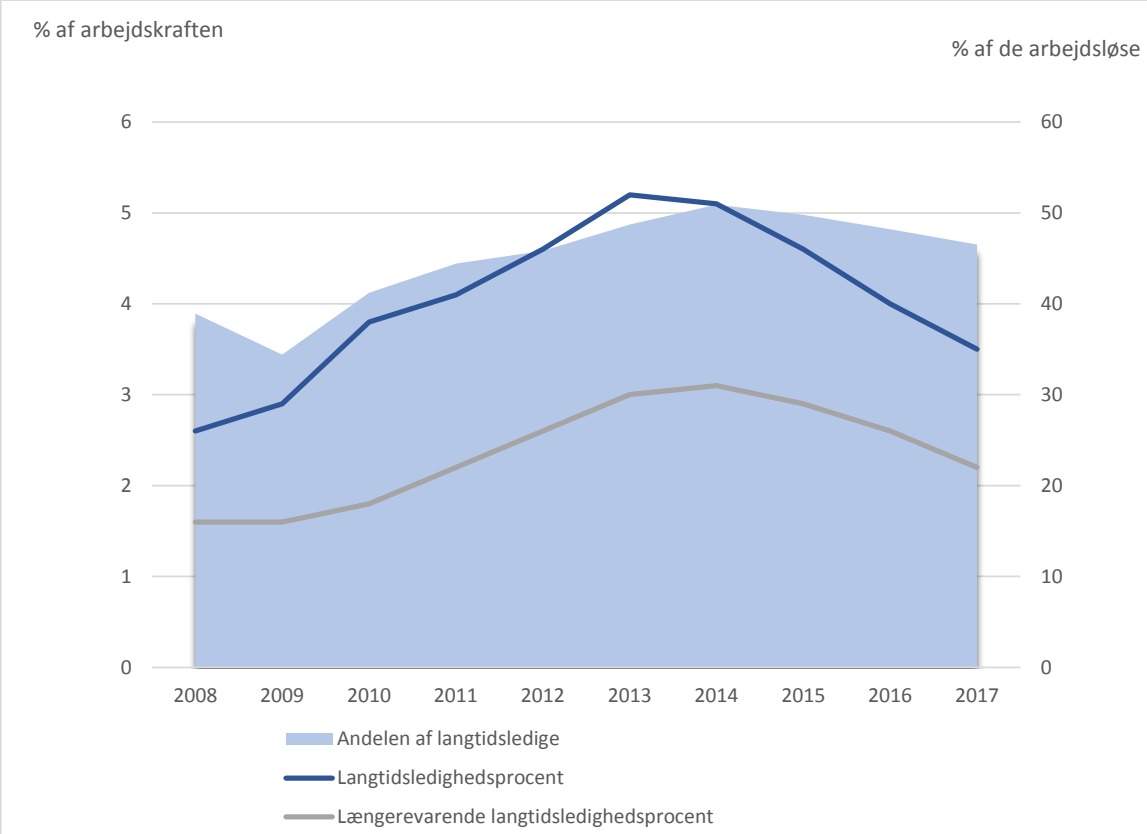
{SWD(2019) 154 final} - {SWD(2019) 155 final}

1. INDLEDNING

Mellem 2007 og 2013 blev antallet af mennesker i Europa, som var arbejdsløse i over et år, fordoblet. Denne kraftige stigning i langtidsledigheden påvirkede omkring 12 millioner mennesker i hele EU, da den var på sit højeste. At finde en løsning på dette var en af de vigtigste udfordringer på dagsordenen for job og vækst i Jean-Claude Junckers politiske retningslinjer[1] på det tidspunkt.

Med den efterfølgende økonomiske genopretning forbedredes udviklingen i arbejdsløsheden, men andelen af langtidsledige, der fandt job, var fortsat lav. I de fleste medlemsstater fortsatte andelen af langtidsledige blandt de arbejdsløse med at stige med alvorlige sociale konsekvenser.

Figur 1: Langtidsledighedsprocenter og andel af langtidsledighed (20-64-årige), årlige gennemsnit 2008-2017, EU-28, Eurostat

Rådets henstilling om integration af langtidsledige på arbejdsmarkedet[2], som blev vedtaget i 2016, har til formål at imødegå disse udfordringer ved at fremme foranstaltninger, der skal fremskynde tilbagevenden til arbejdsmarkedet på kort/mellemlang sigt. Det henstilles til medlemsstaterne:

1. at opfordre langtidsledige til at **tilmelde sig** en arbejdsformidling

[1] https://ec.europa.eu/commission/publications/president-junckers-political-guidelines_da
[2] 2016/C 67/01.

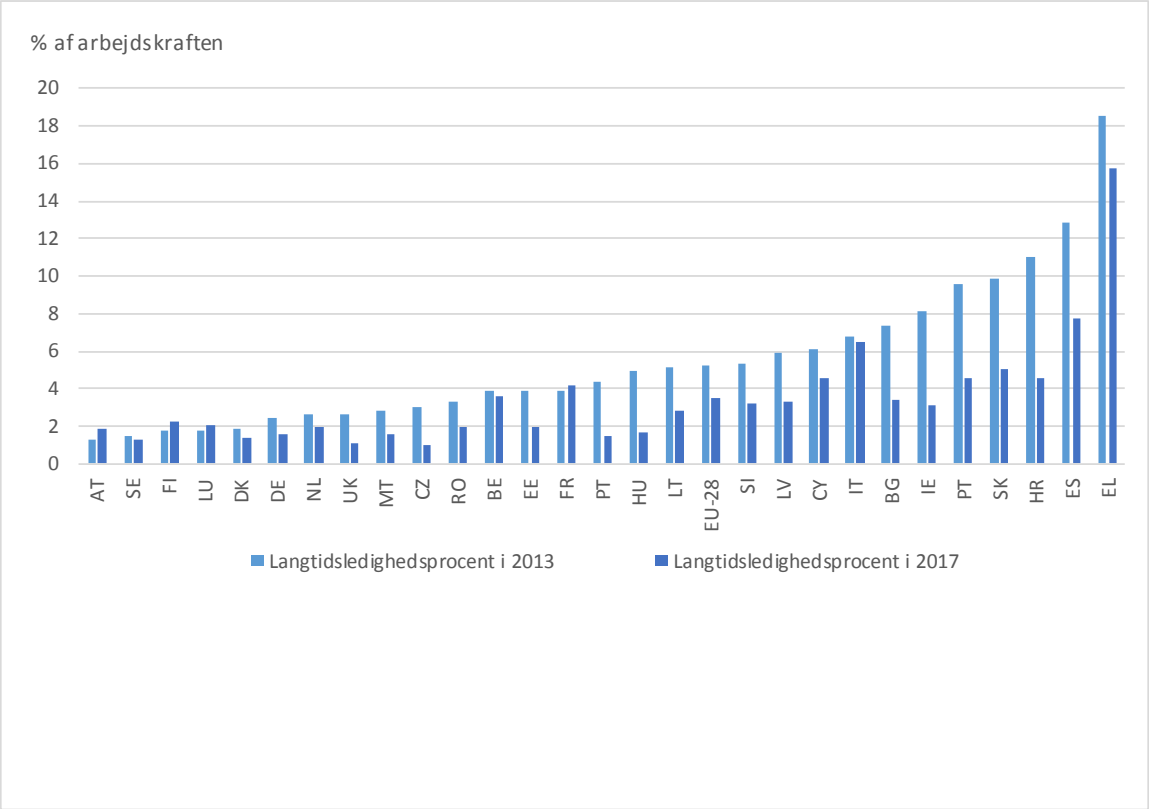
2. at øge **den individualiserede støtte** til langtidsledige gennem en detaljeret behovsvurdering og sikre gennemførelsen af en **aftale om jobintegration** (AJI) allersenest efter 18 måneder
3. at forbedre støttens kontinuitet ved at samordne de tjenester, der står til rådighed for langtidsledige, gennem ét **centralt kontaktpunkt** (SPOC)
4. at opfordre til og udvikle **partnerskaber** mellem arbejdsgivere, arbejdsmarkedsparter, arbejdsformidlinger, socialforvaltninger, statslige myndigheder og uddannelsesudbydere og udvikle **tjenesteydelser til arbejdsgivere**

På denne måde har henstillingen ikke blot til formål at styrke den europæiske beskæftigelsesstrategi og Rådets afgørelse om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitikker[3], men også at supplere Kommissionens henstilling fra 2008 om aktiv integration af mennesker, der er udstødt fra arbejdsmarkedet[4], og Rådets henstilling fra 2013 om oprettelse af en ungdomsgaranti[5].

I de sidste fem år har EU oplevet en uafbrudt økonomisk vækst, som har været ledsaget af et opsving i investeringerne, øget forbrugerefterspørgsel, bedre offentlige finanser og fortsat jobskabelse, med et rekordhøjt antal beskæftigede på 240 millioner. Dette har afspejlet sig i et fortsat fald i langtidsledigheden fra 5,2 % i 2013 til 3,5 % i gennemsnit i EU i 2017[6]. Siden vedtagelsen af henstillingen er antallet af langtidsledige faldet med over 2,5 millioner. Situationen varierer dog stadig i EU, og nogle medlemsstater er endnu ikke nået op på førkriseniveauer. Andelen af langtidsledige blandt de arbejdsløse ligger stadig på omkring 45 %.

[3] 2018/1215.
[4] 2008/867/EF.
[5] 2013/C 120/01.
[6] Oplysninger om de seneste kvartalsdata findes i det arbejdsdokument, der ledsager denne rapport.

Figur 2: Langtidsledighedsprocent opdelt efter land (20-64-årige), årlige gennemsnit for 2013 og 2017, Eurostat

2. VIGTIGSTE RESULTATER AF EVALUERINGEN

I henhold til henstillingen skal Kommissionen indberette resultaterne af evalueringen af gennemførelsen i medlemsstaterne og på EU-plan til Rådet i 2019. Evalueringen omfatter alle fem kriterier i kravene vedrørende bedre regulering — effektivitet, virkningsfuldhed, relevans, sammenhæng og EU-merværdi[7]. Den omfattede periode går fra første halvdel af 2015 til november 2018.

Evalueringen har vist, at medlemsstaterne i hele EU har indført foranstaltninger i overensstemmelse med henstillingen. De vigtigste politikændringer har fundet sted i medlemsstater med mindre udviklet støtte til langtidsledige, hvilket har ført til øget konvergens i politiktilgangene i EU. Men da der i henstillingen opfordres til ændringer, som ofte er strukturelle, kræver politisk opbakning og tid til at slå igennem, er det for tidligt at drage konklusioner om dens fulde virkninger, herunder indvirkningen på arbejdsløshedsprocenterne. Eksterne indvirkninger på disse tal, navnlig den generelt gunstige økonomiske udvikling, spiller også en rolle. Det er vigtigt at bemærke, at en mere fuldstændig vurdering af virkningen af henstillingen kun vil være mulig efter mindst tre fulde års data om gennemførelsen[8].

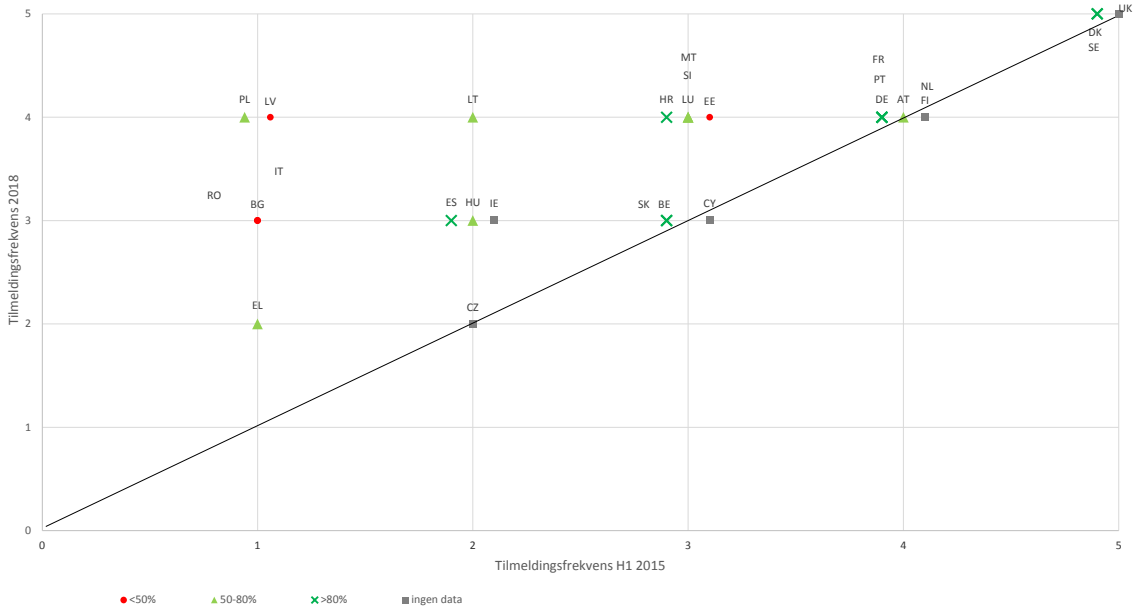
2.1 Effektivitet

Tilskyndelse til en proaktiv indsats

[7] Retningslinjer for bedre regulering, SWD (2017) 350.
[8] Værktøjskassen til bedre regulering, SWD (2017)350.

Tilmelding hos offentlige arbejdsformidlinger er afgørende for at modtage støtte til integration på arbejdsmarkedet. Et fælles træk blandt medlemsstater med høje tilmeldingsfrekvenser er betinget tildeling af ydelser.

Figur 3: Ændringer i kvaliteten af foranstaltningerne til fremme af tilmelding (2015-2018)[9]

Kilder: Undersøgelse til støtte for evalueringen, Rambøll, 2019. Bemærk: Landene er kodet efter langtidsledigesTilmeldingsfrekvenser i 2014. Langtidsledigestilmeldingsfrekvens er andelen af langtidsledige, der er tilmeldt de offentlige arbejdsformidlinger (data fra arbejdskraftundersøgelser).

Siden vedtagelsen af henstillingen har 15 medlemsstater forbedret kvaliteten af deres foranstaltninger til fremme af tilmelding (figur 3). De mest almindelige foranstaltninger omfatter formidling af oplysninger til enkeltpersoner, der ikke er tilmeldt, om den støtte, der er til rådighed, og opsøgende foranstaltninger med henblik på at tilskynde specifikke inaktive grupper. Begrænset kapacitet er blevet identificeret som en hindring for gennemførelsen. Resultaterne viser, at medlemsstaterne navnlig har målrettet indsatsen mod udsatte grupper (f.eks. romaer, tredjelandsstatsborgere) både ved at ændre eksisterende praksis og ved at indføre nye foranstaltninger. Det er imidlertid ikke muligt at konkludere, i hvilket omfang foranstaltningerne når ud til disse grupper, eller om udformningen og gennemførelsen af dem sker som følge af henstillingen, hviket delvis skyldes de tilgængelige datas manglende kvalitet og fuldstændighed. Der er endnu ikke nogen klar dokumentation for, at foranstaltningerne har udmøntet sig i øgede tilmeldingsfrekvenser. En række faktorer uden for henstillingens anvendelsesområde kunne spille en rolle som f.eks. gunstige økonomiske tendenser og en langsom ændring i opfattelsen af tjenesternes kvalitet.

Tekstboks 1: Eksempel på opsøgende foranstaltninger

[9] Bedømmelserne tager udgangspunkt i kortlægningen af politikændringer foretaget af nationale eksperter som led i undersøgelsen til støtte for evalueringen på to tidspunkter — første halvdel af 2015 og i september 2018. Heri vurderes kvaliteten af indførte foranstaltninger på disse to tidspunkter på en skala fra 1 til 5. 1 er ingen eller kun basal gennemførelse, og 5 er etableret og veludviklet tjeneste/funktion, som opfylder alle vejledende elementer i henstillingen. Det samme gælder for figur 3, 4, 6 og 8.

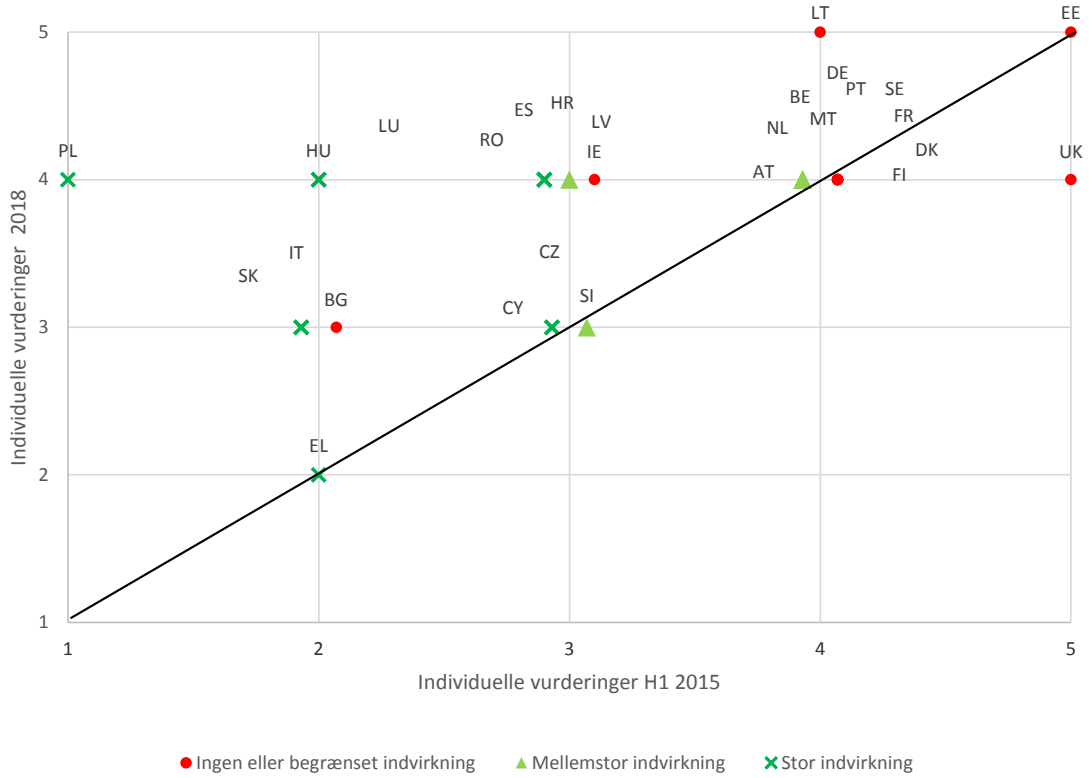
Siden 2017 har de offentlige arbejdsformidlinger i **Malta** indført nye foranstaltninger rettet mod forskellige langtidsledige grupper. I samarbejde med socialrådgivere, migrantsammenslutninger, uddannelsesinstitutioner og NGO'er har de offentlige arbejdsformidlinger tilbudt jobsøgningsrådgivning for migranter og gennemført opsøgende aktiviteter for at identificere og registrere enlige forældre, der er langtidsledige.

Fokus på den enkelte

Ifølge henstillingen skal alle langtidsledige tilbydes en dybtgående individuel vurdering og en aftale om jobintegration senest efter 18 måneders arbejdsløshed. Sidstnævnte bør omfatte et tilbud om individuelle tjenesteydelser, der dækker beskæftigelse, sociale tjenesteydelser og andre tjenester, alt efter hvad der er relevant, og som leveres af ét centralt kontaktpunkt. Aftalen om jobintegration bør indeholde målsætninger, tidsplaner, gensidige forpligtelser og tilgængelige integrationsforanstaltninger for tilbagevenden til arbejdsmarkedet.

Siden 2015 er kvaliteten af foranstaltninger til individuelle vurderinger blevet forbedret i 12 medlemsstater (figur 4), herunder i næsten alle de medlemsstater, der tidligere havde svage støttemekanismer.

Figur 4: Ændringer i kvaliteten af foranstaltningerne til individuelle vurderinger (2015-2018)

Kilde: Undersøgelse til støtte for evalueringen, Rambøll, 2019. Bemærk: Prognoser i arbejdsdokumentet fra Kommissionens tjenestegrene (Kommissionen, 2015).

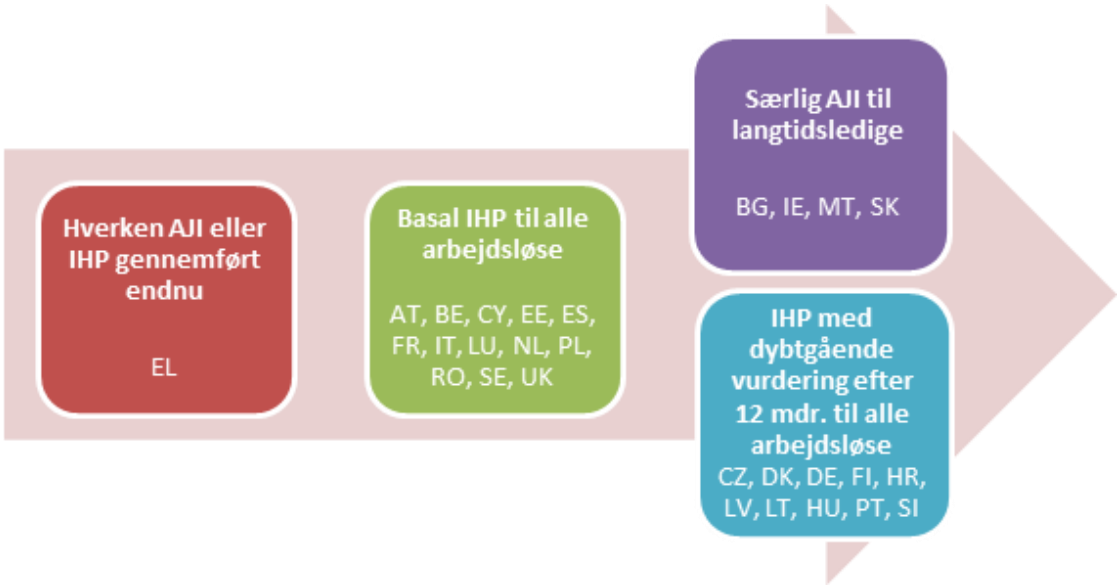
I over halvdelen af de offentlige arbejdsformidlinger modtager langtidsledige mere skræddersyede individuelle vurderinger og vejledning end andre grupper af arbejdsløse.

De har ofte adgang til en bredere vifte af tjenester (f.eks. motiverings- og gældsrådgivning) og hyppigere kontakt med rådgivere end andre grupper.

Overvågningsdataene[10] viser, at de fleste offentlige arbejdsformidlinger fremlægger en individuel handlingsplan (IHP) for alle tilmeldte arbejdsløse kort efter tilmeldingen og ofte senest efter 6 måneder. Efter en indledende vurdering indeholder den individuelle handlingsplan et tilbud om tjenesteydelser og tjenesteudbyderens og den jobsøgendes rettigheder og pligter. Den er således reelt grundlaget for aftalen om jobintegration som omhandlet i henstillingen. Individuelle handlingsplaner revideres normalt løbende afhængigt af behovet.

Graden af gennemførelse af aftalen om jobintegration varierer. Kun halvdelen af medlemsstaterne tilbyder en plan, der omfatter støttetjenester ud over de typiske beskæftigelsesrelaterede tjenester, der tilbydes af de offentlige arbejdsformidlinger, som f.eks. rehabilitering, sundhedsydelser, langtidspleje eller boligtjenester. Kun halvdelen af de offentlige arbejdsformidlinger foretager en dybtgående vurdering på det tidspunkt, hvor personen bliver langtidsledig (figur 5).

Figur 5: Dybtgående vurdering i forbindelse med aftaler om jobintegration eller individuelle handlingsplaner

Kilde: GD EMPL's uddybning af dataindsamlingen til overvågning af henstillingen om langtidsledige: Rapport for 2017.

Andelen af langtidsledige med en aftale om jobintegration er på mellem 25 % og 100 %. De forskellige tilgange (figur 5) synes endnu ikke at have haft stor indvirkning på overgangsfrekvenserne. En lovende tendens er imidlertid, at i de lande, der giver langtidsledige en aftale om jobintegration eller en individuel handlingsplan med en dybtgående vurdering, var en større andel af disse personer stadig i beskæftigelse et år senere[11] i forhold til i de lande, der kun tilbyder en basal individuel handlingsplan.

[10] Dataindsamling til overvågning af henstillingen om langtidsledige: 2017.
[11] Data tilgængelige for 12 lande for 2016.

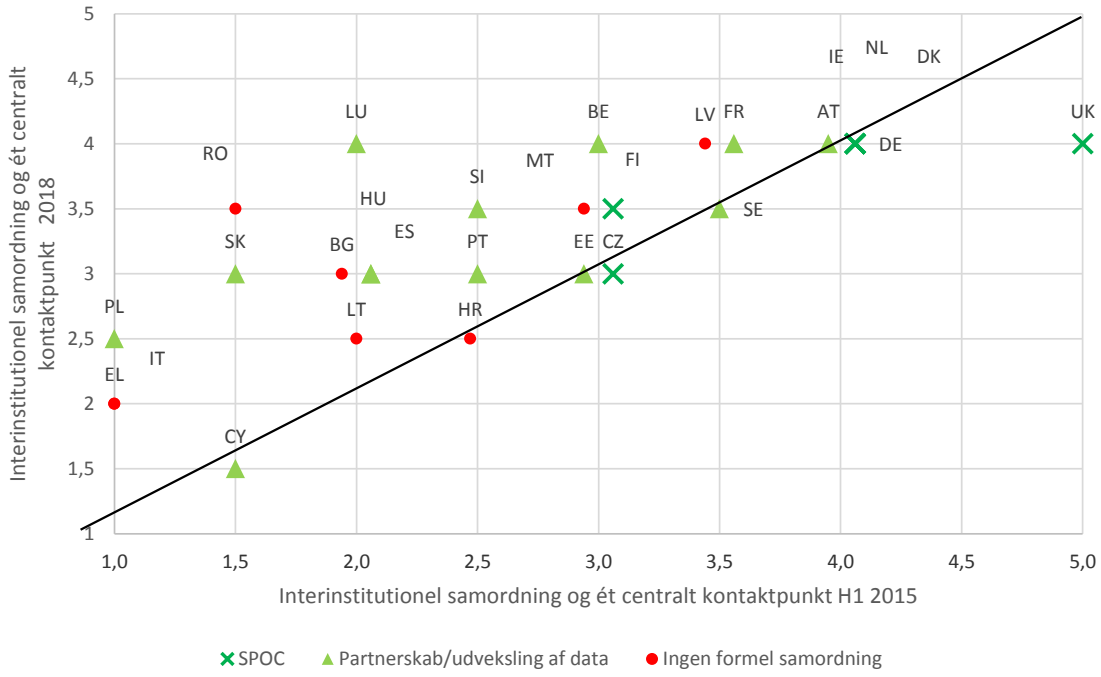
Tekstboks 2: Eksempel på foranstaltninger til forbedring af den individualiserede tilgang

Kroatien har udviklet et statistisk profileringsværktøj, som hjælper de offentlige arbejdsformidlinger med at opdele de jobsøgende i forhold til deres afstand til arbejdsmarkedet ved at beregne sandsynligheden for beskæftigelse senest 12 måneder efter tilmeldingen. Arbejdssøgende med høj risiko for langtidsledighed henvises derefter til yderligere dybtgående rådgivning.

Nedbrydning af siloer for at øge samordningen

Samordning af tjenester er vigtig for at fjerne de mange barrierer, som langtidsledige ofte står over for. Henstillingen har intensiveret indsatsen for at sikre en mere sammenhængende levering af tjenester, og 17 medlemsstater har forbedret kvaliteten af deres foranstaltninger på dette område (figur 6).

Figur 6: Ændringer i kvaliteten af foranstaltningerne til styrkelse af den interinstitutionelle samordning og etablering af ét centralt kontaktpunkt (2015-2018)

Kilde: Undersøgelse til støtte for evalueringen, Rambøll, 2019.

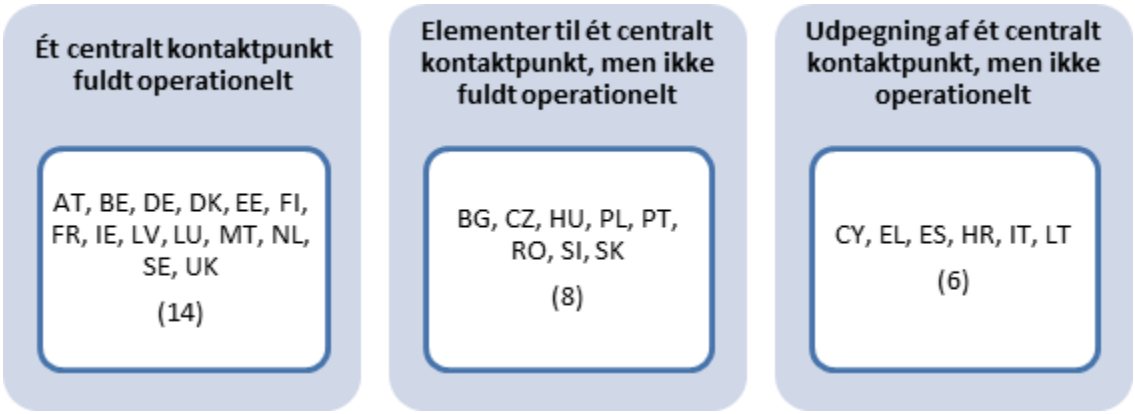
Der findes nu samordningsmekanismer mellem de offentlige arbejdsformidlinger og socialforvaltningerne — i form af aftaler om dataudveksling eller henvisningssystemer — i alle medlemsstater, selv om formen varierer. Dataudvekslingspraksisser er blandt de mest almindelige. Disse er afgørende for etableringen af ét centralt kontaktpunkt, der er ansvarligt for at støtte personen gennem et samordnet tilbud om tjenesteydelser, der involverer beskæftigelse, sociale støttetjenester og andre tjenester. Gennemførelsen af det centrale kontaktpunkt indeholder en stærk institutionel komponent. Den påvirkes af den retlige ramme for udveksling af personoplysninger, og forekomsten af forskellige forvaltningsniveauer kan gøre den mere kompleks.

Tekstboks 3: Eksempel på ét centralt kontaktpunkt

I **Finland** gør en samarbejdsmodel mellem en række tjenester det muligt for langtidsledige at få adgang til en vifte af støttemuligheder. De offentlige arbejdsformidlinger, kommunen, der leverer sociale tjenester og sundhedsydelser, og socialsikringsinstitutionen, der tilbyder erhvervsmæssig rehabilitering, samarbejder alle, enten fra samme sted, en fysisk one-stop-shop, eller fra en mobil facilitet.

Ud af de 15 medlemsstater, der ikke havde ét centralt kontaktpunkt i 2015, har ni indført eller planlagt foranstaltninger med henblik på at etablere et sådant. Der er dog forskel på, hvor langt man er kommet med gennemførelsen. Nogle medlemsstater har indført centrale elementer (f.eks. dataudvekslingsmekanismer), mens andre har udpeget en myndighed som centralt kontaktpunkt uden endnu at sikre, at kontaktpunktet er operationelt (figur 7).

Figur 7: Etablering af ét centralt kontaktpunkt

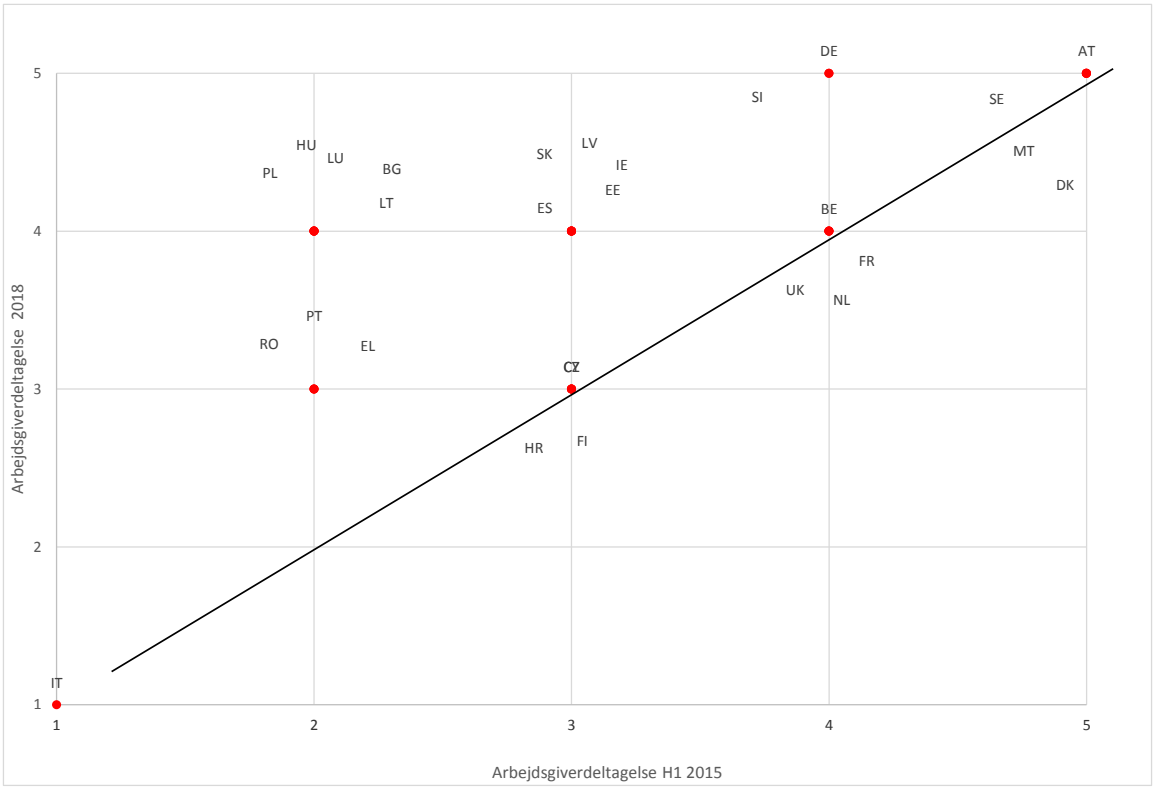

Kilde: GD EMPL baseret på en underbyggende undersøgelse og Beskæftigelsesudvalgets konklusioner.

Øget arbejdsgiverdeltagelse

Siden henstillingen har 14 medlemsstater forbedret kvaliteten af deres foranstaltninger for at fremme arbejdsgiverdeltagelse (figur 8).

Figur 8: Ændringer i kvaliteten af foranstaltningerne til at øge arbejdsgiverdeltagelsen (2015-2018)

Kilde: Undersøgelse til støtte for evalueringen, Rambøll, 2019.

Arbejdsgiverincitamenter er den mest almindelige form for arbejdsgiverdeltagelse[12]. Alle medlemsstater tilbyder nu tjenester til arbejdsgivere som f.eks. screening af kandidater og støtte ved ansættelse, og et stort flertal tilbyder mentorordninger og uddannelse på arbejdspladsen (24).

Udviklingen er mindre udbredt med hensyn til støtte til sociale virksomheder og støttetjenester efter ansættelse. Arbejdsgiverdeltagelsen afhænger også af de lokale forhold, erhvervsklimaet og arbejdsmarkedsparternes kapacitet. Innovative tilgange, der inddrager sociale virksomheder og NGO'er, er stadig ofte på forsøgsplan med færre indførte formelle ordninger.

Tekstboks 4: Eksempel på foranstaltninger, der involverer arbejdsgiverpartnerskab

I **Frankrig** etablerer projektet *Territoires zero chômeur de longue durée* beskæftigelsesorienterede virksomheder, som ansætter de langtidsledige på tidsubegrænsede kontrakter. Disse virksomheder etableres efter en vurdering af lokalsamfundsbehovet. De offentlige arbejdsformidlinger bidrager med ansøgere til at besætte ledige stillinger og forbereder deres integration på arbejdsmarkedet gennem faglig specialisering. I 2017 blev dette pilotprojekt gennemført i 10 lokalsamfund, og dette tal vil stige til 50 i 2019.

[12] Ad hoc-modul til PES Capacity Questionnaire Survey Report, 2018.

Holde styr på fremskridtet

Multilateral overvågning via det europæiske semester har bidraget til at overvåge gennemførelsen af henstillingen. For yderligere at støtte dette har medlemsstaterne med støtte fra Kommissionen indført en kvantitativ overvågningsramme, hvorigennem der er indsamlet data for 2016 og 2017. Det europæiske netværk af offentlige arbejdsformidlinger har udviklet et sæt kvalitetsstandarder for det centrale kontaktpunkt og aftalen om jobintegration, der udgør grundlaget for medlemsstaternes kvalitative undersøgelser. Netværket af offentlige arbejdsformidlinger har også bidraget til at indsamle kvalitative data om gennemførelsen via en særlig undersøgelse og benchlearningprojektet[13]. Evalueringen viste dog, at der er plads til at forbedre kvalitetsaspektet i overvågningen, hvilket har været en udfordring i betragtning af variablernes kompleksitet og mangelen på visse data.

2.2 Virkningsfuldhed

Henstillingen forventedes at skabe økonomiske fordele, men i evalueringens korte tidsramme er det for tidligt nøjagtigt at vurdere, om disse fordele er blevet realiseret. Dette skyldes især, at den fulde gennemførelse af foranstaltningerne i henstillingen endnu ikke har fundet sted på medlemsstatsplan.

Kvalitative oplysninger tyder på, at de omkostninger, der er forbundet med gennemførelsen af henstillingen, i nogle medlemsstater forekommer begrænsede, da de fortrinsvis er forbundet med ændringer i interne procedurer, retningslinjer og processer, og/eller visse elementer allerede var indført. I de medlemsstater, der gennemførte nye tiltag, var politiske beslutningstagere og fagfolk af den opfattelse, at omkostningerne ikke er overdrevent høje i forhold til den forventede fordel. Ikke desto mindre viser resultaterne også, at ressourcebegrænsninger, navnlig på regionalt og lokalt plan, er en hindring for gennemførelsen.

Desuden er det stadig for tidligt at vurdere de fulde fordele ved henstillingen, eftersom der er en vis tidforskydning, før visse virkninger bliver synlige. Det er også vanskeligt fuldt ud at adskille virkningerne af eksterne faktorer som f.eks. gunstige økonomiske vilkår. Det har således vist sig at være vanskeligt at finde solid dokumentation for at kvantificere omkostninger eller fordele, som er *direkte* forbundet med henstillingen i medlemsstaterne. Omkostningerne på EU-plan forekommer interessenterne at stå i et rimeligt forhold til fordelene ved vidensudveksling og regelmæssig overvågning.

2.3 Relevans

Henstillingen er fortsat relevant. Kvaliteten af støtten til de langtidsledige varierer stadig, og der er fortsat forskelle i arbejdsløshedsprocenterne. Henstillingen har været mere relevant for medlemsstater med mindre udviklede systemer, hvor den har gjort opmærksom på udfordringer og bidraget til at sætte den politiske dagsorden. Den er også relevant for lande med mere udviklede systemer, da ændringer i demografien og

[13] Jf. Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 573/2014/EU af 15. maj 2014 om øget samarbejde mellem offentlige arbejdsformidlinger.

strammere arbejdsmarkeder gør det stadig vigtigere, at alle, der kan arbejde, gør det. Da medlemsstaterne har foretrukket en tidlig indsats, og næsten alle medlemsstater giver tilmeldte arbejdsløse individuelle vurderinger og individuelle handlingsplaner/aftaler om jobintegration på et meget tidligere stadium, er den specifikke henvisning til 18 måneder som skæringspunkt blevet mindre relevant.

2.4 Sammenhæng

Der er en stærk sammenhæng mellem henstillingen og andre EU-politikinstrumenter, der har til formål at hjælpe mennesker tilbage i beskæftigelse, som f.eks. Kommissionens henstilling om aktiv integration, Rådets henstilling om oprettelsen af en ungdomsgaranti, Rådets henstilling om opkvalificeringsforløb[14] samt handlingsplanen om integration af tredjelandsstatsborgere[15].

Bestemmelserne heri er også i overensstemmelse med den europæiske søjle for sociale rettigheder[16] og de seneste retningslinjer for beskæftigelsen. Der er synergier med både det europæiske semester og arbejdet i netværket af offentlige arbejdsformidlinger. De foranstaltninger, der foreslås generelt, svarer til de nationale prioriteter.

Medlemsstaterne har også gjort brug af Den Europæiske Socialfond (ESF) til at støtte gennemførelsen. Ved udgangen af 2017 var antallet af langtidsledige deltagere i ESF-interventioner på omkring 2,6 millioner, svarende til 17 % af alle ESF-deltagere til dato[17].

2.5 EU-merværdi

Henstillingen har bidraget til at holde spørgsmålet højt på den politiske dagsorden på europæisk plan og i medlemsstaterne. Navnlig i de medlemsstater, hvor der forventedes en stor virkning, har den haft indflydelse på indsatsen og den styrede gennemførelse. Dette bekræftes i Beskæftigelsesudvalgets (EMCO's) relevante nøglebudskaber for 2018, som godkendt af Rådet[18].

Kommissionen har spillet en aktiv rolle med hensyn til at støtte medlemsstaternes indsats for at integrere de langtidsledige på arbejdsmarkedet. Den har bidraget til at skabe en overvågningsramme og indsamle kvalitative data i alle medlemsstater. Kommissionen har desuden bidraget til gensidig læring mellem medlemsstaterne via programmet for beskæftigelse og social innovation (EaSI) og netværket af offentlige arbejdsformidlinger, hvilket også har lagt grunden til fremtidige politiske drøftelser. Kommissionen støtter endvidere gensidig læring gennem et innovativt projekt under ESF's tværnationale samarbejdsnet for beskæftigelse. Projektet har matchet projekter om god praksis med

[14] 2016/C 484/01.
[15] COM(2016) 377 final.
[16] Ret til personlig, vedvarende og konsekvent støtte og ret til en tilbundsgående individuel vurdering senest efter18 måneders ledighed.
[17] Tematisk notat om støtte fra ESF og ungdomsbeskæftigelsesinitiativet til langtidsledige, Europa-Kommissionen, 2019.
[18] http://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-14409-2018-INIT/da/pdf

medlemsstater, der ønsker at udvikle deres støtte til langtidsledige. Der er pilotprojekter i gang med henblik på opskalering gennem ESF[19].

3. TILBAGEVÆRENDE MANGLER I GENNEMFØRELSEN

Medlemsstaterne har vedtaget en række foranstaltninger for at tilskynde til **tilmelding**, men dette har endnu ikke ført til højere tilmeldingsfrekvenser. Der er stadig plads til at styrke målrettet opsøgende arbejde fra de offentlige arbejdsformidlingers side.

Der er en mere holistisk tilgang til at yde **individuel støtte**, men kvaliteten af de individuelle vurderinger varierer. Dette afhænger af sagsmængden og af, om en dybtgående vurdering med et målrettet tilbud finder sted, når den pågældende bliver langtidsledig. Der er også plads til øget fokus på forudsigelse af behovet for færdigheder og vurdering af færdigheder på et tidligt tidspunkt for bedre at kunne støtte forebyggende tiltag. Dette er vigtigt for at undgå, at langtidsledighed kommer i spil som en yderligere sårbarhedsfaktor.

Selv om der findes **aftaler om jobintegration** i en eller anden form i næsten alle medlemsstater, mangler der nogle centrale elementer. De omfatter ofte kun de basale arbejdsformidlinger, hvilket er en mangel i forbindelse med et svagt samarbejde mellem tjenesteudbydere.

Medlemsstaterne gør en klar indsats for at øge **samordningen af tjenesteydelser**. Der er dog stadig huller i etableringen af **ét centralt kontaktpunkt**. Hindringer for det er de centrale aktørers evne til at styre integrationen og den politiske opbakning til at sikre institutionelle og/eller lovgivningsmæssige ændringer. Der er også plads til at inddrage flere aktører i samordningsaftaler, navnlig civilsamfundet.

Arbejdsgiverdeltagelsen er voksende, men økonomiske incitamenter er fortsat den mest almindelige form for engagement. Støtte efter ansættelse og støtte til sociale virksomheder er mindre udbredt. Partnerskaber med deltagelse af flere interessenter for at sikre en bæredygtig integration på arbejdsmarkedet er også mindre almindelige.

For så vidt angår **overvågning**, har medlemsstaterne gjort væsentlige fremskridt med hensyn til indsamling af data og dermed muliggjort en bedre sammenlignelighed på grundlag af den indikatorramme, der er udviklet af Rådets beskæftigelsesudvalg[20]. Der er imidlertid behov for en yderligere indsats for at forbedre kvaliteten og fuldstændigheden af dataene samt medlemsstaternes evne til at indsamle oplysninger om, hvor folk befinder sig, efter at de er kommet ud af arbejdsløshed, f.eks. ved at forbinde forskellige registre. For så vidt angår **EU-støtte**, har Kommissionen spillet en aktiv rolle i overvågningen og den gensidige læring. Der kan være plads til yderligere tiltag for at støtte social innovation gennem EaSI eller frivillige initiativer og sammenslutninger af virksomheder, der støtter de langtidsledige — sidstnævnte er i høj grad afhængige af efterspørgslen på stedet.

[19] https://ec.europa.eu/esf/transnationality/content/three-support-packages-fight-long-term-unemployment
[20] http://ec.europa.eu/social/BlobServlet?docId=16934&langId=en

4. VEJEN FREM FOR AT STYRKE GENNEMFØRELSEN

Det er afgørende at sikre, at alle, der kan arbejde, arbejder, på baggrund af den demografiske udvikling, strammere arbejdsmarkeder og en arbejdsverden i hastig forandring. For at styrke gennemførelsen kunne **medlemsstaterne** øge deres indsats på følgende områder:

Øget tilmelding

- Styrke arbejdsformidlingers og socialforvaltningers evne til at nå ud til de inaktive
- Inddrage civilsamfundet, lokale aktører og de arbejdsløse selv i udformningen af opsøgende foranstaltninger
- Øge fokus på forebyggende tilgange gennem systemer til tidlig varsling, forudsigelse af behovet for færdigheder og matchning af færdigheder

Forbedring af kvaliteten af den individuelle støtte

- Styrke de offentlige arbejdsformidlingers evne til at yde individualiseret og holistisk støtte på et tidligt tidspunkt
- Sikre, at de aktive arbejdsmarkedspolitiske foranstaltninger, som tilbydes de langtidsledige, er målrettet og skræddersyet til deres behov

Fortsat samordning af tjenester

- Fremskynde overgangen til gennemførelsen af det centrale kontaktpunkt gennem politisk opbakning og institutionelle og lovgivningsmæssige ændringer for at muliggøre dataudveksling og -samordning mellem organisationer, f.eks. ved at forbinde forskellige registre

Øget arbejdsgiverdeltagelse

- Øge de offentlige arbejdsformidlingers tilbud om støtte efter ansættelse, også gennem stærke partnerskaber med civilsamfundsorganisationer og arbejdsmarkedsparter
- Støtte udviklingen af sociale virksomheder, der tilbyder job- og uddannelsesmuligheder til langtidsledige
- Tilskynde til beskæftigelsesstøtte og skræddersyede job (job carving)

Overvågning

- Fortsætte arbejdet med at forbedre kvaliteten og fuldstændigheden af dataene, herunder dækningen af udsatte grupper
- Sikre et mere komplet sæt af opfølgende data for at overvåge resultaternes bæredygtighed.

Europa-Kommissionen kan bistå medlemsstaterne med at styrke gennemførelsen af henstillingen ved at:

- overvåge kvalitetsaspekterne af individuelle vurderinger og aftaler om jobintegration med støtte fra netværket af offentlige arbejdsformidlinger
- undersøge metoder til at overvåge integrationsniveauet for tjenester og gennemførelsen af ét centralt kontaktpunkt og yderligere forbedre dataenes kvalitet og fuldstændighed, herunder dækningen af udsatte grupper
- fastsætte kvalitetskriterier for effektive aktive arbejdsmarkedspolitikker, som bygger på EMCO's benchmarking af aktive arbejdsmarkedspolitikker
- fremme gensidig læring gennem netværket af offentlige arbejdsformidlinger, ESF-udvalget, peerevaluering og andre relevante interessenter
- gøre brug af EaSI til at:
    - fremme politikeksperimenter med arbejdsgivere, socialforvaltninger og civilsamfundsorganisationer
    - støtte politikkonsekvensanalyser af programmer og foranstaltninger rettet mod langtidsledige i medlemsstaterne
- tilskynde til anvendelse af de europæiske struktur- og investeringsfonde, navnlig Den Europæiske Socialfond, Strukturreformtjenesten og den kommende Europæiske Socialfond Plus, værktøjet til gennemførelse af reformer og InvestEU-programmet til:
    - at yde finansiel støtte til foranstaltninger rettet mod langtidsledige samt til foranstaltninger, der forbedrer beskæftigelsesegnetheden og integrationen på arbejdsmarkedet, navnlig blandt mennesker, som er i fare for at blive udstødt af arbejdsmarkedet
    - at bidrage til kapacitetsopbygning i forskellige tjenester, der arbejder med langtidsledige, herunder investeringer i oprettelse af ét centralt kontaktpunkt og IT-infrastruktur.